

पथ ज्ञानम् । दक्षः ।

“पश्चात्वा नाचरेत् कर्म जपहोमादि किञ्चन ।
लालाक्ष्यं देसमाकीर्णः शयनादुत्थितः पुमान् ॥
पत्यन्तमलिनः कायो नवच्छिद्रसमन्वितः ।
सवत्येव दिवारात्री प्रातःज्ञानं विशोधनम् ॥
प्रातःज्ञानं प्रशंसन्ति दृष्टादृष्टफलं हि तत् ।
सर्वमर्हति पूतात्मा प्रातःज्ञायो जपादिकम् ॥
अज्ञानात् यदि वा मोहात् रात्रौ दुश्चरितं
कृतम् ।

प्रातःज्ञानेन तत् सर्वं शोधयन्ति हिजातयः ॥
दृष्टं मलापकर्षादि षट्ष्टं प्रत्यवायपरीहारादि ॥
प्रातः सूर्योदयात् प्राक्कालः । प्रातःज्ञान्यरुण-
किरणप्रस्तां प्राचीमवलोक्य ज्ञायात् । इति
विष्णुः ॥ * ॥ प्रातःज्ञाने मध्याह्नज्ञान-
धर्मातिदेशमाह कात्यायनः ।

“यथाहनि तथा प्रातर्नित्यं ज्ञायादनातुरः ।
दन्तान् प्रक्षाल्य नद्यादौ गेहे चेतदमन्त्रवत् ॥
यथा तथेति कर्त्तव्यतया । सा च ।

“आचरेदुद्यमि ज्ञानं तर्पयेत् देवमानुषान् ॥
इति जावाल्म्यका ॥

वैदिके कर्मणि वामहस्ते बहुतरकुशान् दक्षि-
णेन पवित्रं धारयेत् । मार्कण्डेयः ।

“सर्वकालं तिलैः ज्ञानं पुष्यं व्यासोऽब्रवीन्मुनिः
श्रीकामः सर्वदा ज्ञानं कुर्वीतामलकैर्नरः ।
सप्तमीं नवमीं चैव पूर्वकालञ्च वर्जयेत् ॥” * ॥
विष्णुधर्मोत्तरे ।

“त्वराक्रोधी तथा वर्ज्यं देवकर्मणि पण्डितैः ।
इक्षुरापः पयश्चैव तास्व लं फलमौषधम् ।
अक्षयित्वा तु कर्त्तव्याः ज्ञानदानादिकाः
क्रियाः ॥”

भाविष्योत्तरे ।

“ज्ञातुस्तु वरुणस्तेजो जुह्वतोऽग्निः श्रियं हरैत्
भुञ्जानस्य यमस्वायुस्त्वाज्ञ व्याहरेत्क्षिपु ॥”
ज्ञातुः ज्ञानं कुर्वतः । न व्याहरेत् न कथयेत् ॥
अशुनेरवगाहनानन्तरं ज्ञानमाह योगियाज्ञ-
वल्काः ।

“तूष्णोमिवावगाहेत यदा स्यादशुचिनरः ।
आचम्य तु ततः पश्चात् ज्ञानं विधिवदाचरेत् ॥”
वामनपुराणम् ।

“नाभिमात्रजले श्लवा कृत्वा केशान् द्विधा
द्विजः ।

निरुध्य कर्णौ नासाञ्च त्रिकुलो मज्जनं ततः ॥”
तत्रैव हृदयाज्ञवल्काः ।

“स्रोतसां संमुखो मज्जेत् यत्रापः प्रवर्द्धन्त वै ।
स्वावरेषु गृहे चैव सूर्यसंमुख आश्रयेत् ॥”
हारीतः । नातुरो न भुक्त्वा न जीर्णवासो न

बहुवासा न नमो नाश्रुन् नावसकथिको नाल-
ङ्कतो नाजस्रं नाज्ञाति जले नाकुले नाशुची न
प्रभूतजले न नाभेरज्जले न चल्दरे नोपहारे
नो सन्ध्यायां न निशायां ज्ञायादिति । चल्दरे
काकादिवलिखले इति श्रौतदत्तः ॥ उपहारं हार-
समोपि । अत्रैकेन मुनिना वनबहुवाससोर्निषेध-

विधानात् ज्ञाने हिवासस एवाधिकारः प्रती-
यते ॥ * ॥ एकवस्त्रज्ञाने दोषमाह समुद्र-
करकृतभाष्ये गीतमः ।

“एकवस्त्रेण यत् ज्ञानं सूच्या विद्येन चैव हि ।
ज्ञातस्तु न भवेत् शुद्धः श्रिया च परिहीयते ॥”
अतएव ।

“ज्ञानं तर्पणपर्यन्तं कुर्यादिकेन वाससा ।”
इति ॥

यदि समूलं तदा प्रेततर्पणपरमिति । अत्रैक-
वस्त्रा ज्ञातय इत्यादिना एकवस्त्रत्वविधानात् ।
एकेन एकजातीयेन इति वाचस्यतिमिन्त्रः ॥
येन वाससा ज्ञानं कृतं जलस्यस्य तेनैव
तर्पणम् । इति कृत्यतत्त्वाणवः ॥ न च ।

“ज्ञानश्राव्यान्तु दातव्या रुद्रस्तिषो विशुद्धये ।
जलमध्ये तु यः कश्चित् हिजातिज्ञानदुर्बलः ।

निष्पीडयति तद्वस्त्रं ज्ञानं तस्य हृद्या भवेत् ॥”
ज्ञानश्राव्यामिति तद्वस्त्रमिति एकवचन-

निर्देशेन च ज्ञानेऽप्येकवस्त्रत्वमिति वाच्यं अत्र
विशुद्धये इत्यभिधानेनाधोष्ठतवस्त्रत्वं च सूत्रयेण

प्रक्षालनं न तूत्तरीयस्य एतदर्थमेकवचनम् ।
अतएव सूत्रयेणाधरीयवस्त्रं प्रक्षाल्य इत्या-

ङ्गिकचिन्तामणिः ॥ वशिष्ठवचनस्यैकावक्यतया
ज्ञातो नाङ्गानि निर्मज्ज्यात् ज्ञानश्राव्या न

पाणिना । इति विष्णुपुराणीयेनाधरीयवस्त्रेणैव
गात्रमार्जनं निषिध्यते । एतेन निष्पीड्य ज्ञान-

वस्त्रमिति कात्यायनवचने एकत्वमविवाचित-
मिति निरस्तम् । अतएव सर्वत्रैकत्वनिर्देशः ।

शिष्टानामाचारोऽपि तथेति ॥ * ॥ नाजस्र-
मिति पुनः पुनः ज्ञाननिषेधः रागप्राप्तज्ञान-

विषयो दृष्टार्थकत्वात् । एवञ्चैकस्मिन् दिने
नानातीर्थादिनिमित्तप्राप्तज्ञानाद्वृत्तिर्भवत्येव

वैधत्वात् । अत्रापि तन्मप्रसङ्गयोः सर्वे सक्रदे-
वेति ॥ * ॥ आतुरं प्रति जावालः ।

“अशिरस्कं भवेत् ज्ञानं ज्ञानाशक्नौ तु
कर्मिणाम् ।

आर्द्रं च वाससा वापि दैहिकं मर्जनं स्मृतम् ॥”
कर्मिणाम् ।

“शिरस्नातस्तु कुर्वीत देवं पैत्रमथापि वा ।”
इति मार्कण्डेयपुराणीककर्मचिकीर्षणां मार्जन-

मिह प्रोक्कनम् । योगियाज्ञवल्काः ।
“असामर्थ्याच्छरीरस्य कालशक्त्याद्यपेक्षया ।

मन्त्रज्ञानादितः सप्त केचिद्विच्छन्ति सूरयः ॥
मानं भौमं तथाग्नेयं वायव्यं दिव्यमेव च ।

वारुणं मग्नसञ्चैव सप्तज्ञानं प्रकीर्तितम् ॥
आपोहिष्ठेति वै मान्द्रं रुद्रालम्बस्तु पार्थिवम्

आग्नेयं भस्मना ज्ञानं वायव्यं गौरजः स्मृतम् ॥
यत्तु स्नातपवर्षेण ज्ञानं तद्विष्यमुच्यते ।

वारुणश्चावगाह्यञ्च मानसं विष्णुचिन्तनम् ॥
समस्तं ज्ञानमुद्दिष्टं मन्त्रज्ञानक्रमेण तु ।

कालदोषादसामर्थ्यात् सर्वं तस्य फलं स्मृतम् ॥”
आपोहिष्ठेति आपोहिष्ठादि ऋकद्रयमत्र विव-
क्षितम् । एवञ्च ।

कालदोषादसामर्थ्यात् न शक्नोति यदाभ्यसि ।
तदा ज्ञात्वा तु ऋषिभिर्मन्त्रैर्जुष्टन्तु मार्जनम् ॥

शत्रु आपस्तु दुपदा आपोहिष्ठाघमर्षणम् ।
एभिश्चतुर्भिर्ऋक्षात्मैर्मन्त्रज्ञानमुदाहृतम् ॥”

इति योगियाज्ञवल्करीयं यन्मन्त्रज्ञानान्तरं तत्
प्राधान्यव्यापनाय अतएव पिबदयितायां

सन्ध्यातः पूर्वं तद्विहितम् । रुद्रालम्बस्तु
गङ्गादिऋत्तिकातिलकरूपः । भस्मना संस्कृत-

भस्मना इति रुद्रोगाङ्गिकः । अथगाह्यं
मन्त्राद्यङ्गशून्यावगाहनमात्रं विवक्षितं अतो

सुख्यावगाहनरूपज्ञानानुकल्पत्वमप्युक्तम् ।
कालदोषोऽपिदृष्टादिः । असामर्थ्यं शरीरा-

पाटवहेतुः । जलस्य स्वल्पत्वेन सम्यग्वाक्य-
ज्ञानविधिकात्यायोप्यत्वं वेति । एतन्मूलकं

गेहे चेतदमन्त्रवदिति रुद्रो गपरिशिष्टीयं
पूर्वीकं अन्यथा मूलभूतश्रुत्यन्तरकल्पनापत्तेः ॥

सामर्थ्यं तूहुतजलेनापि ससन्नकज्ञानमाह
पराशरभाष्ये व्यासः ।

“शीतास्वपो निषेव्योष्णा मन्त्रसम्भारसंस्कृताः
गेहेऽपि शस्यते ज्ञानं तद्दीनमफलं स्मृतम् ॥”
पद्मपुराणम् ।

“नैर्मल्यं भावशुद्धिश्च विना ज्ञानं न जायते ।
तस्मान्मनोविशुद्धयर्थं ज्ञानमादौ विधीयते ।

अनुद्धृतेरुद्धृतेष्वं जलैः ज्ञानं सदाचरेत् ।
तीर्थं प्रकल्पयेद्द्विहान् मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥

नमो नारायणायैति मूलमन्त्र उदाहृतः ।
दर्भपाणिस्तु विधिना आचान्तः प्रयतः शुचिः ॥

चतुर्हस्तसमायुक्तं चतुरस्रं समन्ततः ।
प्रकल्प्यावाहयेद्गङ्गां एभिर्मन्त्रैर्विचक्षणः ॥

विष्णोः पादप्रसृतासि वैष्णवी विष्णुपूजिता ।
पाहि नस्त्वं नसस्तस्मादाजन्ममरणान्तिकात् ॥

तिस्रः कोटयोर्द्विकोटी च तीर्थानां धायुरब्रवीत्
दिवि भुव्यन्तरीचे च तानि ते सन्ति जाङ्गवि ॥

नन्दिनीत्येव ते नाम देवेषु नन्दिनीति च ।
हन्दा पृथ्वी च सुभगा विश्वकायां शिवा सिता ॥

विद्याधरो सुप्रसन्ना तथा लोकप्रसादिनी ।
क्षमा च जाङ्गवी चैव शान्ता शान्तिप्रदायिनी ॥

एतानि पुण्यनामानि ज्ञानकाले प्रकीर्त्तयेत् ॥
भवेत् सन्निहिता तत्र गङ्गा त्रिपथगामिनी ॥

सप्तवाराभिजमेन करसंपुटयोजितम् ।
सूक्ष्मं दद्यात् जलं भूयस्त्रिस्रतुः पञ्च सप्त वा ।

ज्ञानं कुर्यान्मृदा तद्वत् शामन्त्राच्च विचक्षणः ॥
अश्रुक्रान्ते रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुन्धरे ।

ऋत्तिके हर मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् ॥
उद्धृतासि वराहेण कृष्णेन शतबाहुना ॥

आरुह्य मम गात्राणि सर्वं पापं प्रमोचय ।
नमस्ते सर्वभूतानां प्रभवारिणि सुव्रते ॥” * ॥

नमो नारायणाय इत्यष्टाक्षररूपमूलमन्त्रेण
चतुरस्रं चतुष्कोणरूपं समन्ततः सर्वदिक्षु

चतुर्हस्तं जलं प्रतिदिक्षु हस्तमात्रेण व्यवच्छिद्य
तीर्थं प्रकल्पयेत् । वितते नद्यादिजले ज्ञानस्थानं

परिच्छिन्ध्यात् । तत्र विष्णोः पाद इत्यादिना